

Latife Tekin Ormanda Ölüm Yokmuş

2. BASKI

♥ can
çağdaş

LATİFE TEKİN
ORMANDA ÖLÜM
YOKMUŞ

Can Çağdaş

Ormanda Ölüm Yokmuş, Latife Tekin

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Basım: Metis Yayınları, 2001

Can Yayınları'nda 1. Basım: 2019

2. basım: Mart 2020, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Ünver Alibey

Düzeltili: Mert Tokur, Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Grafik uygulama: Alper Zeki

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4028-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750740282

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

LATİFE TEKİN
ORMANDA ÖLÜM
YOKMUŞ

ROMAN

♥can

Latife Tekin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Berci Kristin öp Masalları, 2018

Buzdan Kılıçlar, 2018

Gece Dersleri, 2018

Sevgili Arsız Ölüm, 2018

Manves City, 2018

Sürüklenme, 2018

Aşk İşaretleri, 2019

Muinar, 2019

Rüyalar ve Uyanışlar Defteri, 2019

Unutma Bahçesi, 2019

LATİFE TEKİN, 1957'de Kayseri'de doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983'te çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), Sedat Simavi Ödülü'nü kazandığı *Unutma Bahçesi* (2004), *Muinar* (2006), 2009'da *Rüyalar ve Uyanışlar Defteri* ve 2018'de *Manves City* ile *Sürüklenme* yayımlandı. Türkçenin yarına kalacak büyümlü mirası olarak nitelenen romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Flemenkçe ve Farsça başta olmak üzere pek çok dile çevrildi.

Gürel Yontan'a...

Rüyalarda Kimse Kimseyi Dinlemez

LALE AĞACI

O sabah, hayat hakkında bildiği her şeyi uykusunda öğrendiğine bir kez daha inandı Emin.

Herhalde rüzgârda yırtılmasınlar diye yaprakların saptı var...

Gece boyunca arkadaşı Yasemin'den kaçıp kurtulmaya çalıştığı bir rüyanın içinde sürüklenmişti. Sayıklayarak gözlerini açtığında yorgunluktan hiçbir şey düşünemez durumdaydı ama yine de ağzından dökülüveren mırıltının anlamını açık seçik kavramıştı.

Yapraklarla bulutlar arasında bir bağlantı kurmuştu hemen ve Yasemin'le ormanda dolaştıklarını, gölün kıyısında ona rüyasını anlattığını düşlemişti.

Üzüntüyle birbirlerine bakıp bulutları seyre dalıyorlardı. Hafif, kuşkulu bir sesle, "Yasemin, kendimize ihanet etmeden bu acıdan kurtulmamız zor," diye fısıldıyordu.

Sonuna dek masum kalacakları umuduyla kalkıp gökyüzüne bakmak için pencereye gitmiş, alnını cama yaslayıp yalnızca gözleriyle kalıvermişti.

Uyurken düşünceleri, uyandıktan sonra bakışları derinleşiyordu. Yoksa niye o kadar dalgın olacaktı ki?

Sokağın boşluğundan savrulan sis, sis olmaktan çıkıp otoparkçının boya tenekesinde tutuşturduğu kâğıtla-

rın dumanına, çizgiler, benekler halinde ışıyıp donuklaşan renklere, renk olmaktan çıkıp demir korkuluklara, reklam panolarına, yangın merdivenlerine dönüşmüştü.

Alnını cama yasladığında –uyanınca gökyüzüne bakmak onda çocukluktan kalma bir alışkanlıktı– gözleriyle akli ve kalbi arasına ışıktan bir perde çekilir, gördükleri karşısında yalnızca düşünceleri değil duyguları da sö-nükleşirdi. Gün boyu sürer giderdi bu kopukluk...

Farkına varmaksızın göğe yükselen yapıların üstünde hızlıca göz gezdirip yine en uç noktayı belirlemişti. Bakışıyla orada burada seçilen paslı bacaların birbirlerine olan uzaklığını ölçüyor, ziftli duvarların kapladığı alanı boşluklarla karşılaştırıyor, çanak antenleri su depolarına, tepeleri ışılan ağaçları bulutlara oranlıyordu.

Bakıp gördüğü, dokunduğu şeyler, gözleri dayanılmaz bir yorgunlukla kapandıktan sonra boyut yitirmiş ve soluklaşmış olarak gecenin karanlığında aydınlanıverirdi. O zaman neye, nasıl, niçin bakmış ya da dokunmuş olduğunu anlar, uyurken duygulanırdı. Ancak düşünceleri gibi duyguları da gecedен kalmaydı.

Yataktan zihin ve yürek yorgunluğuyla kalkmak yaşama katılma isteğini köreltiyordu. Kaçınılmaz bir biçimde yalnızlaşmıştı, ama buna karşılık, gündelik karmaşanın uğultusundan sıyrılıp öyle bir dinginliğe kavuşmuştu ki sonunda içine yeniden, sessiz dünyanın bir parçası olduğu eski zamanların ruhu dolmuştu. Tümüyle ümidini yitirerek her şeyin, herkesin uzağına çekildiğinde taze bir hava sarıp sarmalamıştı onu. Artık uykularında, gündüzden yansıyan görüntülere çocuk aklıyla bakıp *bütün bunları gözlerim kapalıyken görebildiğime göre, kafamın içinde ışık olmalı, güneş ışığı insanın beynine işliyor demek ki*, diye düşünüyordu.

Rüyasında Yasemin neşe içinde kapısına dayanmıştı; “Aç sahtekâr!” diyordu işte. “Ormandan geliyorum, sana yaprak getirdim.”

Aklından geçen ilk şey, Yasemin’in zamanı şaşırduğu olmuştu. Bu sözlerin yıllar önce söylendiğini düşünüp rahatlıyor, sonra birden olanlardan onu haberdar etmediğini anımsıyor, boğazı düğümlenerek, “Yaprakları kaldırdım,” diye mırıldanıyordu, “değiştim ben, bütün acılarımdan kurtuldum, hem de hiç günaha girmeden...”

Yasemin, “Nasıl yaparsın bunu?” diye inliyor, ardından öyle bir çılgınlıkla öfkesini dışa vuruyordu ki, onun ta başından beri her şeyi bildiğini fark edip paniğe kapılıyordu. Suçlu suçlu yutkunarak kaçmış, kendini aydınlık bir ormanda soluklanırken bulmuştu.

Yamaçlarda yüksek ağaçlar ağır ağır sallanıyordu.

Yanlışlıkla geçmişe daldığını sanarak ürperiyor, bunun bir rüya olduğunu anlayınca ferahlıyor, korkusu sevince dönüyordu. Ayılacağını, kurtulacağını düşünürken havaya Yasemin’in sesinin yankısı dağılıyordu:

Böyle bir şey olduğunda yaprakları bana verecektin!

“Yaktım hepsini,” diye kızgınlıkla iç geçirip doğrulduğunda Emin’in soluğu kesilmişti. Kendini savunmaya kalkışınca tutamadığı sözlerin sıkıntısı göğsüne çökmüş,

ormandan çıkamayacağı duygusuna kapılarak saklana saklana çalıların arasına girmiş, “Üç yıl bekledim ama,” diye mırıldandıktan sonra bir kuş ılığının ardından göğün beyazlığına dalıp gitmişti.

Yasemin’in sesi kulağında boş boş yankılanırken *Yalancı! Topladığın taşlara ne oldu?* alıların arasında mahzunlaşıp dünyadan gözleriyle geçen bir canlı, çaresiz bir seyirci olduğu düşüncesiyle sarsılmış, ie dönen bakışlarını, “Ben neyim ki!..” diyerek uzaklara çevirmişti.

Ağaçlar bulutlara değerek biçimleniyor, hafifleyip siliniyordu. Emin, “Sonbahar!” diye soluklanıp şaşkın şaşkın yutkunmuş ve Yasemin’in, çalıları yoklayarak kendisine yaklaştığını görüp akısına davranmıştı.

Yasemin yanından sessizce geçip gitmişti.

Tramvay garajının üstünden kentin isli görüntüsüne dalmıştı ki, çalılıarı aralayıp bir düzlüğe çıktığını, birden Yasemin'in karşısında belirip kendisine bir şey uzattığını, *sarı bir zarf!* "Bir ruh cehennemine yuvarlandık!" diyerek soluverdiğini anımsadı. Onu yakalamak, tutmak istercesine, "Tanrı bizi birbirimize bırakıp gitti!" diye haykırmış, ormanın ıssızlığı içine işlemiş, ürpererek Yasemin'i unutmuştu.

Martıların uçuşuyla bakışları yükseklere çekildi ve havada titreşen yansımaları yoklayıp duraksayarak ufukta, denizin boşluğunda yanıp sönen güneşe doğru yön değiştirdi. Bayılacak gibi başı döndü birden: *Gezi alanının ağaçları!..* Geniş uzun mermer basamaklar, parkın uzak köşesindeki sahne, orkestrayı örten brandanın kıvrımları... Geri çekilmiş soluklanırken göğsüne bir korku dalgası çarptı. Güneşe böyle bakmamak gerekiyordu, belki de hiç bakmamak...

Ateşe verdiği kâğıtların dumanında mendilci çocuklarla şakalaşan otoparkçayı buldu gözleri. Bir önceki gece rüyasına girmişti bu adam. Ona, gerçekte asla anlatmayacağı, anımsaması bile utanç verici olan açık saçık bir hikâye anlatırken uyanmıştı.

Bir köpeğim vardı, adı Yaşar, sabahları tasmaını çözüp bahçe kapısından sokağa bırakıyorum, küçük bir evde oturuyoruz, karşımızda bir apartman, giriş katına yalnız bir kadın taşındı...

Ateş... Üstünde silik bir yazı okunan zarfın içinden –kendi elyazısıydı bu– siyaha çalan kırmızı bir yaprak çıkmıştı. Yaprığı bulutların ışığına tutup hayran hayran bakmış ve yüreğindeki aşkın değerini, yalnızca yaprakların güzelliğiyle ölçebileceğini bir kez daha anlamıştı. Yaprığı zarfa yerleştireceği sırada gözleri zarfın iç yüzüne attığı tarihe ilişmiş, eğilip dikkatle bakınca altına bir not düşmüş olduğunu görmüştü. *Her şey bir ürperiş için.*

Bakışları otoparkçının pislikten dilim dilim, boynuna yapışmış saçlarına takılıp kaldı.

Adam sokakta yaşadığı için anlatmıştı Emin ona köpek hikâyesini. Rüyasının asıl utanç verici yanı buymuş gibi göründü ve kaçınılmaz bir biçimde, hikâyenin tümünü otoparkçıya anlatma isteği duydu.

Bakışları fazlasıyla derinleştikten, içinde duyduğu isteğin bir karara dönüşebileceği bir an olsun aklından geçmedi.

Ama ileriki günlerde, kimseyle paylaşmadığı, daha başka yüz kızartıcı anılarını da anlatacaktı ona...

Bir sabah, penceresinden onu izlerken saçlarını çok zarif bir el hareketiyle kavrayıp başını yumuşak bir eğimle milimi milimine omuzuna yatırarak çocukların arkasından baktığını görmüştü. Bu adamda bir tuhafılık vardı, garip bir incelik... Sokakta olup bitenleri, gece, el ayak çekildikten sonra, tuvalet bekçisinin masasına oturup kâğıda geçiriyor, sabah, yazdıklarını tenekede tutuşturup

ısınıyordu. Arabasının anahtarını alıp verirken ayaküstü söyleştikleri olurdu bazen. Şadem'di adı, elinden düşürmediği ucu çatallı sopasını *kabuğu soyulmuş beyaz, güzel bir dal parçası* gülererek çocuklara sallıyordu. Emin onlara bakarken, ansızın ateşin aydınlattığı bir yüzün üstünde donup kaldı bakışları. Alnından aşağısı hafifçe, çizgi çizgi gölgelenen uzun bir yüz...

Garaj duvarının dibinde boş bir kıvrılışla yatmış açıkta uyuyan insanlar vardı. Kedilerin boğup bıraktığı fareler gibi göze çarpıyorlardı. Zararsızdılar, ama orada bir yerde bulunmaları ürkütücüydü.

Çocuklar çığlık çığlığa bir kapışmayla sürüklenip ele, itişip kakışarak sokağın ağzından caddeye savruldu- lar. Otoparkçı, o zarif duruşuyla tenekesinin başında ışı- yıverdi.

Kimin yüzüydü bu yüz?

Oyuncak bebek satan cüce, içinde uyuduğu karton kutuyu sokağın köşesine diklemesine yerleştirip vize kuy- ruğunda bekleyen insanların karşısında yerini aldığında kendine bir kez daha şu soruyu sordu: En son ne zaman ağladım ben?

Cücenin yürek paralayan yabansılığı... Sabah oldu- ğunda, satmaya çalıştığı bebeklerden birini göğsüne bas- tırır, gece yarısına dek sımsıkı tutardı öyle. Ninni söyle- yerek sallanır dururdu.

Kimi zaman, çok pis oldukları, kötü koktukları için böyle insanlara karşı sevecenliğini yitirir, yüreği katılaşı- rdı ama düşkünler, özellikle de deliler... Gizli bir güç ta- rafından, onlardan yana çekildiğini hissedirdi yine de. Yaşamın ortasına elbirliğiyle bir delik açmışlar, sanki onun da görmesi gereken bir şeye bakıyorlardı. Kendi imgesi, gözünde canlanıveren bu kışkırtıcı görüntüyle iç içe tit- reşirdi hep.

Yaşar, tasmaını çözer çömez kadının penceresinin altında alıyor soluğu, burnunu havaya dikip cama doğru havlamaya başlıyor, hırlıyor, inliyor, bizimki kadına tutuldu, kadın dışarı çıkıp seviyor, okşuyor bunu, içeri alıyor, apartmanın girişinde oynaşıyorlar, sonra kadın eve kaçıyor, camdan bir şeyler atıyor Yaşar'a, ip sarkıtıyor, kâğıt toplar fırlatıyor önüne, delirtiyor hayvanı, sonra yüzüne çekiveriyor perdeyi, Yaşar üzgün huzursuz dönüp dolanıyor camın altında.

Derin bir soluk alıp pencereden çekildi.

Ta eskiye git, çok önceye... Dünyada rüzgârlar esmeye başladığında ağaçlar yoktu değil mi? Yaprakların biçimine bak! Dalların saçılışına... Ağaçların rüzgârı bile rek olduğu anlaşılıyor.

Ormanda Ölüm Yokmuş resim yapmayı bırakmış Emin ile öyküler yazan ama bunları kendine saklayan Yase-min'in hikâyesi. Emin, âşık olduğu kadından ayrı düşmenin acısı içinde ormana sığınır. Geçmişle hesaplaştığı bu içsel yolculuğunda ona kendisi de aşk acısı çeken Yase-min eşlik eder. İkili, acılarını, rüyalarını, aşklarını uzun diyaloglar halinde paylaşırlar. Ağaçlar, bulutlar, rüzgâr ve yaprakların da konuk olmasıyla bu söyleşi alabildiğine derinleşip zenginleşecek, giderek varoluşsal bir sorgulamaya dönüşecektir.

Latife Tekin'in duru, dingin bir anlatım benimsediği **Ormanda Ölüm Yokmuş** doğa methiyesi olduğu kadar bir kültür eleştirisi olarak da okunmalı. Zira kent yaşamının insanda yol açtığı duygusal ve zihinsel sorunlar resmedilirken, doğayla uyum üzerine kurulu bir ilişki kurmanın kaçınılmazlığı da vurgulanıyor. Büyük bir ekolojik yıkım yaşadığımız, korkunç bir gürültünün yerkürenin tüm seslerini boğduğu, can çekişen doğayı kurtarmak için milyonlarca gencin kolları sıvadığı bugün, doğadan yabancılaşmanın kaydını tutan **Ormanda Ölüm Yokmuş**'un çağırısı, hiç şüphesiz daha da önem kazanıyor.

#doğanındili #iyileşme #aşkacısı #kentyaşamı #doğayadönüş
#doğayayabancılaşma

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-4028-2

9 789750 740282